

Аліса Адамс

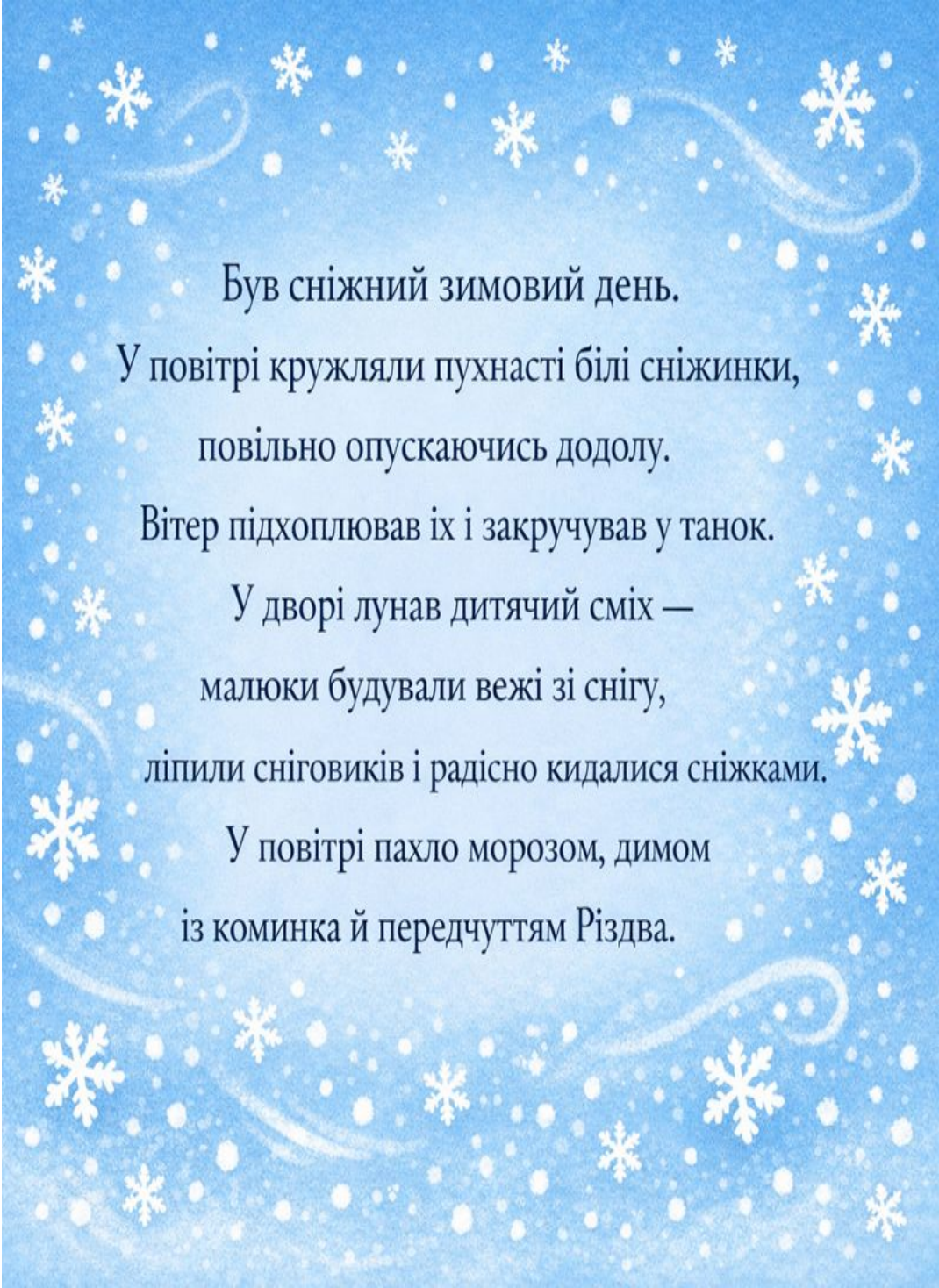

Дурненький котик

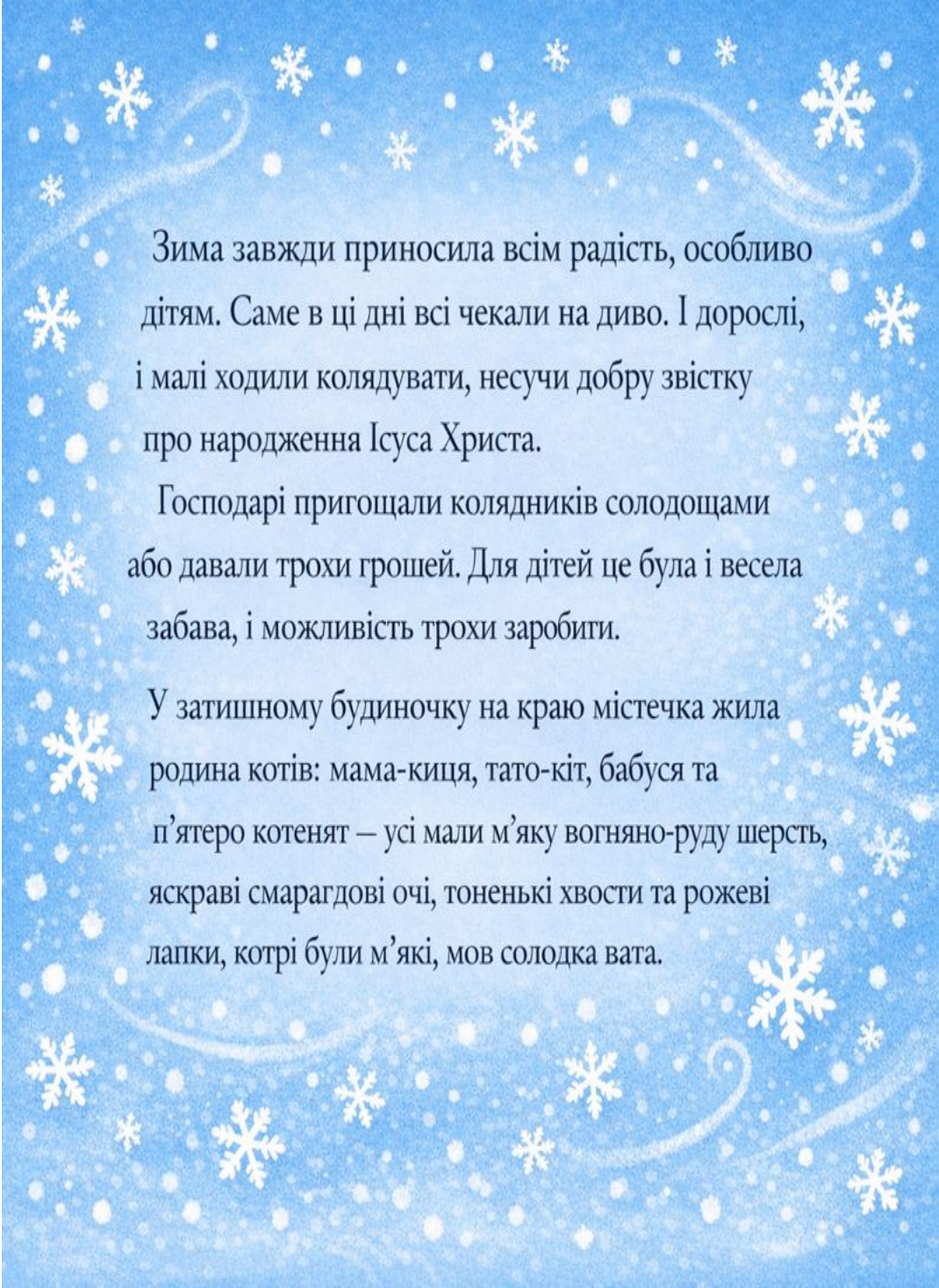
Аліса Адамс

Дурпенький
КОТИК

Був сніжний зимовий день.
У повітрі кружляли пухнасті білі сніжинки,
повільно опускаючись додолу.
Вітер підхоплював їх і закручував у танок.
У дворі лунав дитячий сміх —
малюки будували вежі зі снігу,
ліпили сніговиків і радісно кидалися сніжками.
У повітрі пахло морозом, димом
із коминка й передчуттям Різдва.

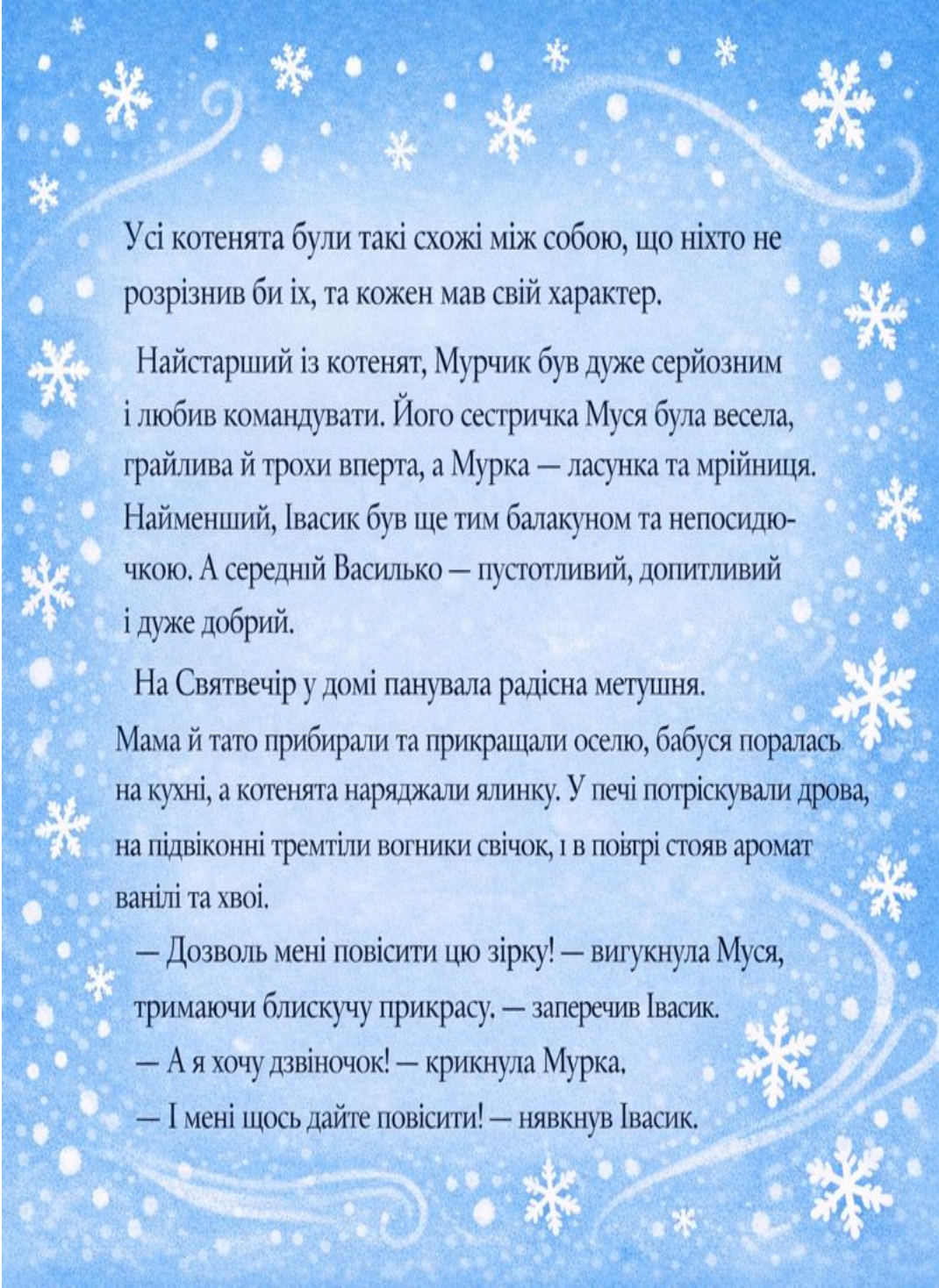

Зима завжди приносила всім радість, особливо дітям. Саме в ці дні всі чекали на диво. І дорослі, і малі ходили колядувати, несучи добру звістку про народження Ісуса Христа.

Господарі пригощали колядників солодощами або давали трохи грошей. Для дітей це була і весела забава, і можливість трохи заробити.

У затишному будиночку на краю містечка жила родина котів: мама-киця, тато-кіт, бабуся та п'ятеро котенят — усі мали м'яку вогняно-руду шерсть, яскраві смарагдові очі, тоненькі хвости та рожеві лапки, котрі були м'які, мов солодка вата.

Усі котенята були такі схожі між собою, що ніхто не розрізнив би їх, та кожен мав свій характер.

Найстарший із котенят, Мурчик був дуже серйозним і любив командувати. Його сестричка Муся була весела, грайлива й трохи вперта, а Мурка — ласунка та мрійниця. Найменший, Івасик був ще тим балакуном та непосидючкою. А середній Василько — пустотливий, допитливий і дуже добрий.

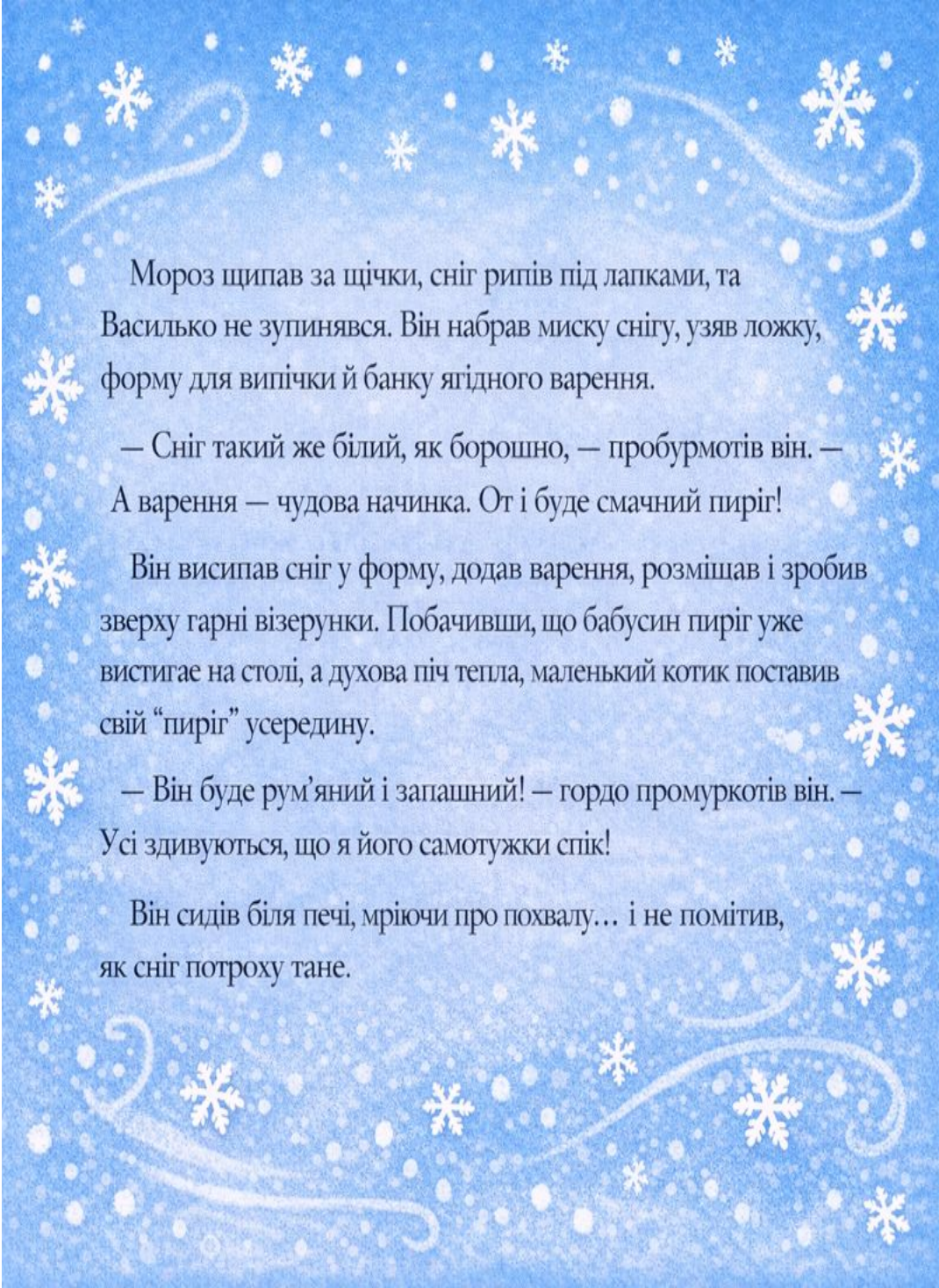
На Святвечір у домі панувала радісна метушня. Мама й тато прибирали та прикрашали оселю, бабуся поралась на кухні, а котенята наряджали ялинку. У печі потріскували дрова, на підвіконні тремтіли вогники свічок, і в повітрі стояв аромат ванілі та хвої.

— Дозволь мені повісити цю зірку! — вигукнула Муся, тримаючи блискучу прикрасу. — заперечив Івасик.

— А я хочу дзвіночок! — крикнула Мурка.

— І мені щось дайте повісити! — нявкнув Івасик.

Мороз щипав за щічки, сніг рипів під лапками, та Василько не зупинявся. Він набрав миску снігу, узяв ложку, форму для випічки й банку ягідного варення.

— Сніг такий же білий, як борошно, — пробурмотів він. — А варення — чудова начинка. От і буде смачний пиріг!

Він висипав сніг у форму, додав варення, розмішав і зробив зверху гарні візерунки. Побачивши, що бабусин пиріг уже вистигає на столі, а духова піч тепла, маленький котик поставив свій “пиріг” усередину.

— Він буде рум'яний і запашний! — гордо промуркотів він. — Усі здивуються, що я його самотужки спік!

Він сидів біля печі, мріючи про похвалу... і не помітив, як сніг потроху тоне.

Настав вечір.

За вікном тихо падав сніг, у хаті меректіли свічки,
красуня-ялинка сяяла від прикрас. Коли на небі з'явилася
перша зірка — та сама, що колись вела мудреців до
Віфлеему, — родина сіла до святкового столу й помолилася.

Тато скуштував першу ложку куті, потім до нього
присидналися й всі інші члени родини та почали вечеряти.

На столі стояли дванадцять страв — від куті до вареників,
від риби до капусти.

— Яка смачна капуста! — вигукнула Муся.

— А вареники! Я вже з'їв сім! — похвалився Мурчик.

— Мені ще узвару! — попросила Мурка.

Дорослі усміхалися.

— Їжте, тільки не забрудніться! — пожартував тато.

— Це бабуся приготувала таку смачну їжу!

У домі панувало тепло й злагода.

Коли настав час десерту, Василько підвівся й гордо мовив:

— А я теж спік пиріг!

— Справді? — здивувалася бабуся. — Що ж, неси, подивимося!

— З радістю! — вигукнув він і побіг на кухню.

Та, відчинивши духовку, маленький котик побачив лише форму з водою, де плавали кілька вишень.

Його серце стислося від розчарування та смутку.

Він повільно повернувся до вітальні, поставив форму на стіл і тихо крізь сльози сказав:

— Я хотів спекти такий самий пиріг, як у тебе, бабуся... але він розтанув.

— З чого ж ти зробив його, синку? — лагідно запитала мама.

— Зі снігу... — прошепотів він — Подумав, що він, як тісто...

Бабуся лагідно усміхнулася й обійняла його.

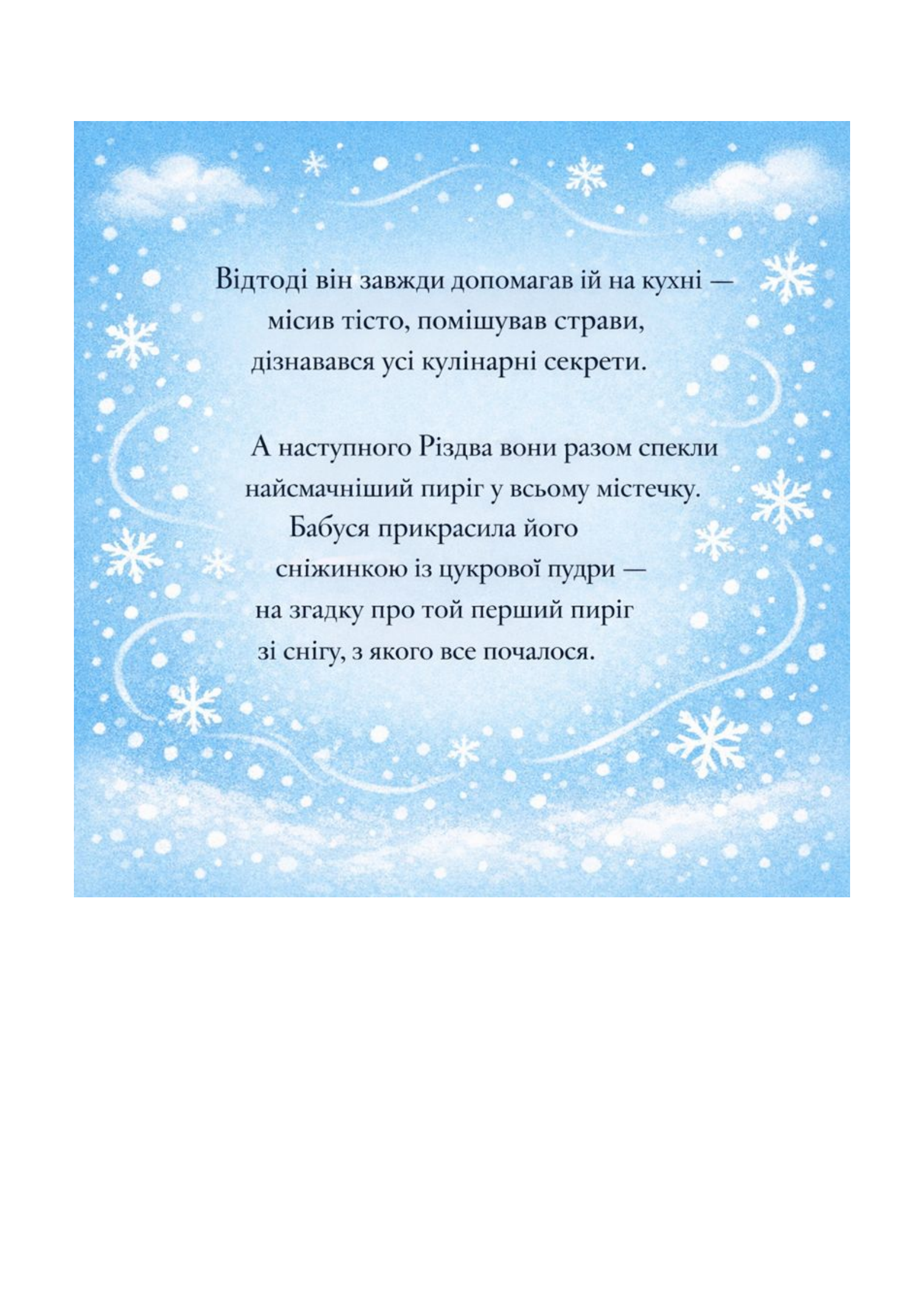
— Ну, пирога немає, зате є чудовний компот! Принеси склянки — вип'ємо разом.

І запам'ятай: якщо хочеш навчитися — звернися до мене і я тебе навчу.

Будемо пекти разом, добре?

Очі Василька засяяли. Він обійняв бабуся й щасливо замуркотів.

Відтоді він завжди допомагав їй на кухні —
місив тісто, помішував страви,
дізнавався усі кулінарні секрети.

А наступного Різдва вони разом спекли
найсмачніший пиріг у всьому містечку.

Бабуся прикрасила його
сніжинкою із цукрової пудри —
на згадку про той перший пиріг
зі снігу, з якого все почалося.

